

JOSÉ MARÍA SICILIA

Madrid, 1954

José María Sicilia és un dels representants més significatius de la pintura espanyola dels anys vuitanta. Va començar la seva carrera artística estudiant a l'Escola de Belles Arts de San Fernando a Madrid per després instal·lar-se a París, el 1980. Allà va coincidir amb dos artistes espanyols més -Miquel Barceló i Miguel Ángel Campano- igualment referents amb José Manuel Broto i Ferrán García Sevilla de la pintura espanyola de l'època.

Des de la seva arribada a França, l'artista treballa en grans formats i la seva pintura adverteix una evolució constant. El seu treball s'organitza en sèries pictòriques on es troben reunides naturaleses mortes i representacions d'eines i utensilis domèstics (aspiradors, planxes, tisores, galledes, etc.); igual que vistes de paisatges urbans de Madrid i París.

Durant mitjans dels vuitanta aconseguirà el reconeixement a Espanya, França i també Nova York; amb unes pintures marcades per la llibertat del gest, la violència del color i el dinamisme del traç. El seu individual del 1982 a la galeria Trans/Form de París, la presentació de la seva obra a Espanya el 1984 pel galerista Fernando Vijande i el seu individual a la galeria Blum Helman de Nova York el 1985; marquen els començaments d'una trajectòria que ha aconseguit trobar un lloc consolidat a la història de la pintura contemporània espanyola.

El conjunt d'obres d'aquesta exposició al Palau de Velázquez de Madrid es compon de vint-i-sis llenços majoritàriament de tres metres i format quadrat, al qual s'uneixen un grup de setze obres dividides en dues sèries amb format allargat i gran alçada. Totes formen part de l'obra més recent de José María Sicilia, resultat d'un llarg període de recerca i testimoni d'una transformació profunda.

La imatge de la flor, que apareix per primera vegada als seus treballs a Nova York, és un dels pocs rastres figuratius que separen l'artista de l'abstracció completa i és el motiu que domina aquesta mostra. Els llenços presents a l'exposició, realitzats tots amb acrílic, resumeixen una manera de concebre la pintura hereva de l'art geomètric, alhora que s'entremesclen aires de família que remeten a l'expressionisme abstracte.

El mateix artista ha participat activament en la selecció de les obres que componen aquesta exposició, de les quals ja se'n va presentar una part el CAPC Musée d'art contemporain de Bordeus a finals de 1987. Aquests treballs han arribat ara a les sales del Palau de Velázquez com un grup compacte de pintures que mostren un Sicilia de sòlida carrera i llarg recorregut.